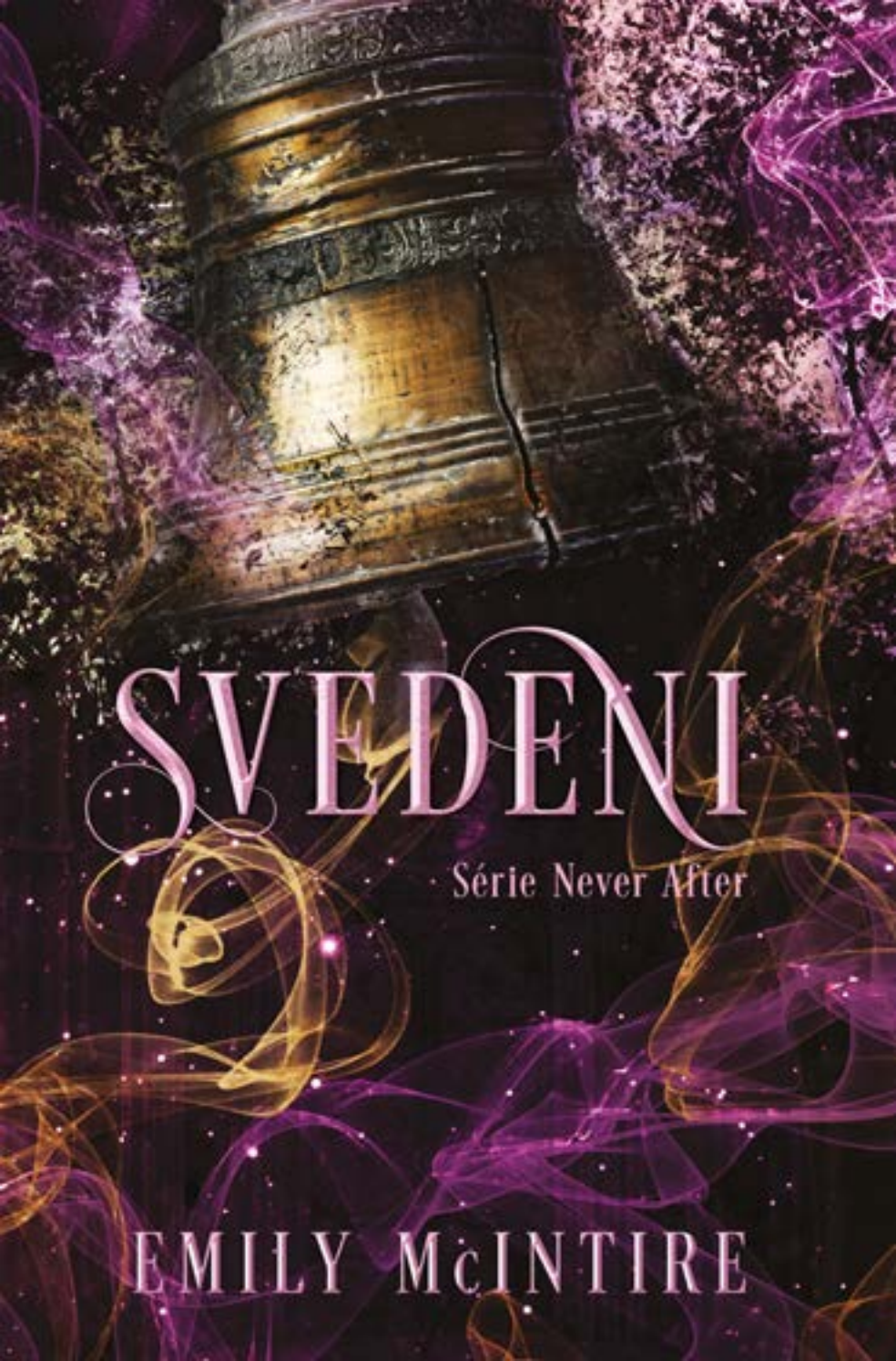

SVEDENI

Série Never After

EMILY McINTIRE

SVEDENI

Copyright © 2023 by Emily McIntire

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Pavlína Wünschová, 2025

Cover © Cat at TRC Designs, 2025

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-6854-7 (pdf)

EMILY McINTIRE

SVEDENI

přeložila Pavlína Wünschová

PLAYLIST

Seven Devils – Florence + The Machine

My Mind & Me – Selena Gomez

Come As You Are – Nirvana

Unholy – Sam Smith, Kim Petras

Monster – Shawn Mendes, Justin Bieber

God is a woman – Ariana Grande

Elastic Heart – Sia

lovely – Billie Eilish, Khalid

Bleeding Out – Imagine Dragons

Figure You Out – VOILÀ

Načtete kód v aplikaci Spotify
a zaposlouchéte se

*Pro ty, co se bojí chybovat.
Chybovat je lidské.
Mějte vůči sobě trochu slitování.*

*Když jsem tě viděl dvakrát,
chtěl jsem tě vidět tisíckrát,
chtěl jsem tě vidět stále.
Tehdy (cožpak je možno zastavit se
na tom pekelném srázu?),
tehdy už jsem si nepatřil.*

VICTOR HUGO, *CHRÁM MATKY BOŽÍ V PAŘÍŽI*
(překlad Milena Tomášková)

POZNÁMKA AUTORKY

Tato kniha je temný milostný román. Je inspirovaný pohádkou, ale nejedná se o fantasy ani o převyprávění.

Hlavní postava je padouch. Pokud hledáte klasičtější četbu, kde dojde k vykoupení a ze zloducha se stane hrdina, pamatujte, že na těchto stránkách nic takového nenajdete.

*

Kniha obsahuje sexuálně explicitní scény a obsah pro dospělé, který není vhodný pro všechny čtenáře. Temné romány se pohybují na škále – to, co je pro jednoho černočerné, může být pro druhého světle šedé. Zvažte proto, zda je pro vás kniha vhodná.

Byla bych radši, kdybyste do toho skočili po hlavě, ale pokud máte zájem o detailní seznam citlivých témat, která kniha obsahuje, naleznete ho na stránce EmilyMcIntire.com.

Prolog

Cade

Festivalé ve Vermontu vypadá uprostřed noci jinak.
Je to odporné město.

Plné špíny. Zahalené temnotou.

Můj nadřízený mě sem vyslal napravit obyvatele historické čtvrti. Vrátit je na cestu, ze které dávno sešli.

Když jsem sem včera dorazil, přepadla mě nostalgie. Stavby postavené v koloniálním stylu, kterými jsem se kochal během pomalé jízdy městem ze sedadla spolujezdce SUV, ve mně vyvolaly vzpomínky na dětství, kdy jsem jako malý v zapadlých pařížských uličkách žebrol o jídlo a kradl, abych neumřel hladý.

Tohle město, stejně jako Paříž, překypuje hříchy. Na rozdíl od ní ale postrádá půvab.

Vermont připadl Nové Francii již po roce 1700, a tak by se mělo město pyšnit bohatou historií. Místo toho však připomíná karikaturu. Frašku. Nepatřičnou ódu. Ani samotný název města není ve skutečnosti francouzský.

Kdybych se snažil, dokázal bych potenciál města spatřit i navzdory zaprášeným oknům. Vzduch ale kalí zlo, město halí dusivý opar a údolí zastíňuje temný mrak, který kontaminuje

všechno, s čím přijde do styku. Cítím to s každým nádechem. Částečně se obávám, aby neinfikoval i mě, ale tu myšlenku rychle zavrhnou a vystavím kolem sebe ocelově silné hradby.

Netuším, kolik je hodin, vím jen, že jsem pryč už delší dobu a že když jsem opouštěl domov, byla téměř půlnoc. Neměl jsem v úmyslu vydávat se hned po příjezdu ven, ale cítil jsem povědomou, narůstající potřebu, kterou nebylo možné ignorovat.

Jsem pouhý člověk.

Když se o slovo přihlásí moje posedlost, nedokážu jejímu vábení odolat.

Il est miséricordieux.

Bůh je milosrdný.

Dnes v noci panuje zima, a když spěšně kráčím zapadlými uličkami a po rozpraskaných chodnících, do nosu i do špiček uší mě štípe otupující mráz. Skloním hlavu a krk schovám za límec černého kabátu. Tohle bude nejspíš nejdrsnější čtvrt ve městě.

Úplněk zalévá ulice přízračným světlem a ticho narušuje jen ozvěna mých kroků.

Po levé straně se náhle otevřou dveře, na ulici se vylije žluté světlo a v něm se objeví ženská silueta. Její hlas se odrazí od drolících se cihlových budov s rozbitými okny, jež jsou zatlučena tlejícími dřevěnými prkny.

Zaváhám a se zamračením vyhlédnu zpod krempy svého klobouku. Žena loudavě zamíří dolů směrem ke mně. Rozhlédnu se kolem. Jsme tu jen my dva.

Zastaví až těsně u mě a zvedne ke mně rozmlžený pohled. Zorníčky má rozšířené, až se její oči zdají černé jako uhlí.

Žaludek se mi propadne do kalhot.

Une démons.

Démon.

„Jsi tu nový,“ prohlásí zastřeným hlasem. Očividně jeho barvu dovedla k dokonalosti, aby při jeho zvuku mužům škublo v penisu a probudil se v nich zvířecí instinkt. Ve mně však žádná žena nevyvolala sexuální touhu už roky.

Hrdlem mi vystoupá znechucení. Jakýsi hlásek v hlavě mi šeptem podsouvá nekalosti, ale já se ho snažím ignorovat. Na procházku jsem vyrazil proto, abych své nutkání zaplašil, nikoli abych mu podlehl.

Shlédnu k ní. Je hubená, ale svalnatá, a přestože je celkem vysoká, stále ji podstatně převyšuju. Do tváře mě šlehne ledový poryv větru a já zatnu zuby, aby se mi nerozdrkotaly.

Ženě vyskočí na nahé, krémové hrudi husí kůže. Přeshlápne z nohy na nohu a pod nohama jí křupne listí.

Natáhne ruku a pohladí mě po klopě černého kabátu, což mě vytrhne z nečinnosti. Rukama v rukavicích ji v rychlosti popadnu, až jí z ledabyly naličených rudých rtů unikne šokované zalapání po dechu.

„Jak se jmenuješ, démone?“ zachrptím.

Ženě z tváře zmizí údiv a místo něj se v ní zableskne zvědavost.

„Tomu říkám přízvuk.“ Přistoupí blíž. „Říkej mi, jak chceš. Hlavní je, jestli máš čím zaplatit. Beru prachy i herák, jestli máš.“

Netvor ve mně ovládaný mou posedlostí zapře.

A než ho stačím zarazit, bolestivě se mi zahryzne do kostí.

Pustím její zápěstí a úsečně přikývnu.

Ženina propadlá tvář se roztáhne do širokého úsměvu. „Pojď za mnou.“

Otočí se a vejde zpátky otevřenými dveřmi. Naposledy se rozhlédnu po okolí, abych se ujistil, že jsme sami.

Po nikom ani vidu.

Její byt je stísněný a ušmudlaný. Sestává z jediného pokoje, ve kterém leží špinavá matrace a v rohu poblikává lampa bez stínítka. Matraci pokrývají skvrny neznámého původu a vzduch čpí po souloži tak pronikavě, že div můžu popadnout dech.

Před pár lety bych jí takové místo záviděl. Toužil jsem po matraci, na kterou bych mohl v noci ulehnout, a mít střechu nad hlavou.

Ale to bylo dřív.

Žena se ke mně otočí a já si všimnu, že jí vyzáblou tvář pokrývají jizvy a z jejích rysů sálá divoké zoufalství, které se snaží přízračnými, temnými drápy lapit mou energii.

Lidská část mě chce ustoupit, ale netvor uvnitř mě nabádá, abych přistoupil blíž.

Žena ke mně líně zamíří a vlní přitom boky. Při pohledu na to, jak se mě snaží svým podvyživeným tělem svést, se mi zkroutky, jako bych okusil zkyslé mléko. Žena mi položí ruce na hrud' a pomalu začne rozepínat knoflíky na mém kabátu. Nebráním jí. Jakmile kabát rozhalí, pohled jí okamžitě padne na nepřehlédnutelný límeček kolem mého krku. Prudce ke mně zdvihne vytřeštěné oči.

Ucukne, ale já jí hrubě popadnu za ruce a přitáhnou si ji k sobě.

„*Le diable est à l'intérieur de toi*,“ zasyčím.

Žena zavrtí hlavou. „Já nevím... nevím, co to znamená.“

Skloním se. „Znamená to, že v tobě dříme ďábel,“ zašeptám do jejích hrubých, zacuchaných vlasů.

Vyjedu jí rukama po pažích a omotám prsty kolem jejího drobného hrdla. Srdce jí bije tak mocně, že tep cítím i skrze kožené rukavice. V břicho se mi rozletí vzrušení a v penisu mi škubne.

Nezajímá mě, že se očividně živí jako prostitutka. Nezáleží mi na tom, že vábí netvora ve mně. Jde mi o to, co se nachází uvnitř ní. Chci ji pouze osvobodit od jejích démonů.

„Neboj se, ovečko moje,“ pokračuju. „Přišel jsem ti pomoci.“

A potom stisknu a zatlačím tak na její křehkou dýchací trubici. Rukávy se mi přitom vyhrnou a žena mi zaryje nehty do holých zápěstí, až protrhne kůži. Svaly se mi napnou.

Líbí se mi, jak vzdoruje. Těsně předtím, než ztratí vědomí, ji pustím, odmotám si z krku šálu, omotám jí ji kolem krku a zatahnu.

Její tělo pomalu ochabne a z jejích očí omámených drogami vyprchá život. Teprve tehdy to prudké *nutkání* pohasne a zbyde z něj jen popel. Posedlost ustoupí, jako by mě nikdy neovládla.

Položím ženino tělo na podlahu, zhluboka se nadechnu, vezmu si šálu, zapnu si kabát a skloním se nad ni. Konečky prstů se dotknu jejího čela, hrudi a nakonec obou ramen v náznaku kříže.

„Chválu vzdejte Hospodinu, protože je dobrý,“ zašeptám.

Útrobami se mi už nyní plíží úponky viny a svírají mě, až lapám po dechu a tmí se mi před očima.

Nedokážu si ale pomoci. Ten pocit v sobě nosím už od narození. Jsem prokletý od chvíle, kdy jsem se poprvé nadechl. Svou duši mohu očistit jedině v tomto zajetí.

„Dříme v tobě netvor, chlapče. A Bůh si přeje, abych ho z tebe vytloukla.“

Potřesu hlavou, abych ten hlas z minulosti umlčel, rychle se narovná, a než vyjdu ven, ujistím se, že je vzduch čistý. Potom zamířím zpátky do centra. Do svého nového domova.

Čeká mě dlouhá noc. Než si budu schopn odpočinout, čeká mě pokání – za to, že jsem zhřešil a zabil jsem, i za to, že toho nelituju.

Útroby mi sevře vina. Měl bych něco cítit.

Bolest přivítám.

Bůh je milosrdný.

Se zatnutými zuby kráčím mrazivou nocí. Přemýšlím přitom, kam jsem uložil svůj nástroj k udržení disciplíny – bič, který mám přesně pro takové příležitosti.

Cesta zpátky mi trvá dvacet minut. Měsíc v úplňku vrhá světlo na katedrálu Notre-Dame, jejíž dvě důmyslně navržené zvonice se hrozivě tyčí nad hlavním náměstím. Zvenku připomíná gotickou stavbu a téměř navlas se podobá stejnojmenné katedrále v Paříži, i když je podstatně menší.

Celé město je jako časová schránka. Jeho historie místním ani této zemi ve skutečnosti nepatří, protože energii vynakládají na jiné věci a kalí tak vzduch. Město ale představuje lákadlo na turisty a peníze, a jestli Spojené státy v něčem vynikají, je to chamtivost.

Přidám do kroku, a zrovna když se chystám projít dveřmi na zadní nádvoří, kde se nachází fara, všimnu si, že dole na schodech někdo je.

Leží tam muž, oči zavřené a vlasy zacuchané, je přikrytý dřevou dekou a na ruku má rukavice bez prstů.

Hrdlo se mi sevře. Víím, jak krutá dokáže zima být, když člověk musí přečkat noc na zemi na ulici.

Přejdou k němu, položím mu ruku na rameno a lehce stisknu. Muž se s trhnutím probere. Pohledem zalétnu ke svému bledému zápěstí, které hyzdí pár hlubokých ran, a v duchu mi vytane živá vzpomínka na to, jak jsem ještě před několika minutami svíral hrdlo té ženy. Krev se mi rozproudí a projede mnou adrenalin.

„Pojďte dovnitř. Jinak tu umrznete.“ Kývnu směrem ke katedrále.

Muž vykulí oči a na chvíli zaváhá. Potom ale spěšně poděkuje a následuje mě nahoru po schodech. Mineme kamenné chrliče u klenutého vchodu a vstoupíme do vyhřáté chrámové předsíně.

„Můžete se vyspat tady, nebo v hlavní chrámové lodi.“ Kývnu bradou k lavicím před svatostánkem a otočím se směrem k chodbě, která vede k zadnímu východu a malému domku na okraji pozemku, který nyní nazývám domovem.

„Kdo jste?“ zeptá se muž a jeho otázka se odrazí od vysokého stropu a vitrážových oken. „Nikdy předtím jsem vás tady neviděl.“

Zarazím se, ale neotočím se k němu.

„Jsem *monsieur* Frédéric. Ale klidně mi říkejte otče Cade.“

Amaya

„Do prdele.“
Sykavě se nadechnu, stáhnou ruku z plynového sporáku, doběhnu ke dřezu, otočím kohoutkem a ruku pod něj strčím. Z pronikavé bolesti se mi za víčky hromadí slzy, ale já zatnu zuby a dál si chladím popáleninu vlažnou vodou.

Nejradši bych tu nehodu svedla na nekvalitní spotřebič, ale můžu si za to sama. Nedávala jsem pozor. Dokonce i teď, zatímco pozoruju, jak z rezavé baterie teče voda, stéká mi přes prst a dopadá do dřezu jako malý vodopád, už zase přemýšlím nad něčím jiným a jsem duchem nepřítomná. Abych unikla bolesti. A všemu dalšímu.

Potřesu hlavou, vypnu kohoutek a s povzdechem se rozhlédnu po našem jednopokojovém bytě, po svém mladším bratrovi.

„Quine!“ zavolám, když ho nikde nevidím.

Do malého obývacího pokoje dolehne zvenčí skrz stěny tenké jako papír šramot a já se zamračím. Zamířím ke dveřím, skrze něž proniká vermontský podzimní vzduch tak studený, až mi přejede mráz po zádech. Vzhlednu a všimnu si, že západka vysoko na dveřích je odemčená. Žaludek se mi propadne. Vždycky zamykám.

Quinten má ve zvyku utíkat a mým úkolem je dávat na něj pozor.

Nechce se mi věřit, že jsem nezamkla.

V rychlosti strhnu z věšáku šálu, přehodím si ji kolem ramen, ztuha otevřu dveře a vyjdu ven na schody. Do tváře mě uhodí ledový vzduch, ale já si chladu nevšímám. Místo toho pohledem pročesávám rozpadlý chodník a ulici.

Jakmile spatřím hlouček dětí na rohu, hrdlo se mi stáhne. Vyřítím se k nim a dlouhými kroky vmžiku překonám vzdálenost mezi námi.

Jeden z chlapců se rozesměje a napřáhne nohu, jako by se chystal kopnout do něčeho před sebou. „Neumíš mluvit, nebo co, ty debile?“

Hrud' mi sevře křeč.

„Hej!“ houknu na ně.

Ten malý grázl s napřaženou nohou se zarazí a spolu se zbylými čtyřmi dětmi se otočí. Společnost mu dělají dva další chlapci a dvě dívky. Když si uvědomím, kdo jim velí, žaludek se mi propadne.

Bradley Gammond. *Sráč jeden.*

Jeho matka je právnička a z duše mě nesnáší, stejně jako kdysi moji matku. Stejně jako Bradley očividně nesnáší Quintena.

Kdy začaly děti být tak zlé?

Když si mě všimnou, vykulí oči a Bradleyho bledé tváře nepatrně zrudnou. Rychle popadne kumpána vedle sebe za paži a společně s ostatními se rozeběhnou po chodníku pryč. Vzduchem se nese ozvěna jejich běhu.

Se svrašťelým obočím udělám krok vpřed a spatřím, že uprostřed chodníku se krčí kdosi s krátkými, rozčuchanými černými vlasy a pohupuje se sem a tam.

Quinten.

Krk mi ucpe provinilost. *Mělo mě napadnout, že bude venku.*

„Srabi jedny zasraný!“ zaječím na prchající skupinku, zvednu menší kámen a mrštím jím po nich. Potom si dřepnu vedle svého bratříčka. Pod mou dlouhou vzdušnou fialovou sukni se vplíží chlad sálající z betonového chodníku a zahryzne se mi do nohou. Mně to ale nevadí. Vermontský chlad mi není cizí a za ta léta jsem se bravurně naučila předstírat, že mi v tenkém oblečení není zima.

Quinten se třese a ruce svírá v pěst tak urputně, až mu hnědá kůže zbledla, a aniž bych to viděla, je mi jasné, že si zarývá nehty do dlaní. Rychle se pomodlím, aby si neublížil moc a nepotřeboval dezinfekci.

Nesnáší, když má něco na rukou. Vlastně mu vadí jakýkoli dotyk.

„Quine,“ hlesnu, a než ho chytím za paži, nejdřív počkám, až si mě všimne.

Natočí ke mně hlavu a zahledí se na mě velkýma, kulatýma zelenýma očima, které jsou navlas stejné jako ty moje, ale nevydá ani hlásku.

Do prdele. Moc často nemluví, a případně jen opakuje to, co pochytl od ostatních. Teprve minulý rok začal ze slov skládat vlastní věty, a když je ve stresu, má ve zvyku uzavírat se do sebe, takže to, že mlčí, mě nepřekvapuje.

Slova začal vyslovovat až ve třech letech, kdy napodoboval lidi kolem sebe a opakoval to, co slyšel.

Podle psychologů se jedná o echolálii, při které si navíc význam jednotlivých slov odvozuje až dodatečně.

To však neznamená, že je hloupý, i když to o něm ostatní děti tvrdí. Quinten je ten nejchytřejší šestiletý kluk na světě. A nejlepší. Tečka.

„Jsou to blbečci, jasný?“ prohlásím, ačkoli nevím, jestli se snažím ukonejšit sebe, nebo jeho.

Quinten odvrátí zrak.

Z uzlu v mém krku skápne pocit selhání, rozlije se mým nitrem a mě zabolí u srdce. Zatnu čelist, protože nechci, aby Quinten něco poznal.

Musím před ním být silná.

A já se snažím. *Bože*, jak já se snažím. Ale někdy je to ztraceně těžké.

Život na tomto světě dokáže být krutý. Žije v něm totiž spousta lidí, kteří to nechápou. To, že je někdo jiný, o člověku nevypovídá, že je méněcenný, ale to si odmítají připustit. Quinten si zaslouží modré z nebe a já udělám cokoli, abych ho ochránila před krutým světem, který mu dosud neprojevil ani špetku vlídnosti.

Obyvatelé Festivalé všechno ještě zhoršují. Quinten se provinil už jen tím, že je můj mladší bratr. Já jsem místní vyvrhel a on je navíc jiný. I když podle všech za to můžu já, tak jako za všechno, co se v tomhle městě pokazí.

Tolikrát jsem snila o tom, že se sbalíme a zmizíme někam jinam. Někam, kde budeme moct začít znovu.

Tak, jak to dělala máma.

To je ale nesmysl. Musím platit účty, Quinten tu chodí na terapii a k městu mě váže tisíc dalších povinností. Navíc ho nemůžu jen tak připravit o jediný domov, který kdy poznal.

Když jsem byla malá a Quinten ještě nebyl na světě, každou chvíli máma balila kufrы a stěhovaly jsme se zase jinam. Rychle jsem zjistila, že nemá cenu se s někým sbližovat a opravdový domov je vzdušný zámek, o kterému můžu leda číst v knihách, ale ve skutečnosti ho mít nikdy nebudu.

Poslední, co chci, je, aby to Quinten zažil taky.

Znamená pro mě všechno. Na ničem jiném mi nezáleží.

Stále se choulí na zemi. Natáhnu k němu ruku a čekám, dokud se jí nechytí. Potom ho stisknu, se širokým úsměvem ho vytáhnu do stoje a odvedu ho domů.

Jakmile jsme uvnitř, okamžitě se posadí na opotřebovanou dřevěnou židli za malý, obdélníkový stůl, popadne tablet a ukryje se v něm. Nedivím se mu. Kdybych mohla, schoulila bych se v posteli nebo zamířila do nejbližšího tanečního studia, abych upustila páru a místo hlavy zaměstnala své tělo. Sama sebou se cítím, jen když tancuju u tyče.

Z kuchyňské linky na mě pomrkává nezaplacený účet za internet, který jsem tam odložila v naději, že na něj zapomenou. Dnešní ranní incident a to, jak se Quinten vrhl k tabletu, mi důrazně připomněly, že jeho aplikace nejsou jen nějaký luxus, ale nezbytnost, a že když nezaplátím účty, nebude se ve vlastním domě cítit v bezpečí.

Dnes je pondělí, kdy mívám večer většinou volno. Měla jsem v plánu být s Quintenem a odpočinout si, ale než si to stačím rozmyslet, zvednu mobil, abych poslala zprávu své jediné kamarádce – a spolubydlící – Dalie, a plácnu sebou do křesla.

Mám jeden zmeškaný hovor. Když si všimnu, že je od Parkera, zakaboním se a žaludek se mi zkroutí. Přejetím prstu po displeji upozornění smažu a napíšu zprávu Dalie.

Já: Ahoj, večer půjdu do práce. Mohla bys pohlídat Quina?

Dalia mi vmžiku odpoví a já úlevně vydechnu.

Dalia: Jasnačka. Dorazím ve 4.

*

Promnu si čelo a pohlédnu na svého mladšího bratra usazeného za stolem. Ve tváři má kamenný výraz, jako by ho to, co se událo, nijak nepoznamenalo. Jako by na to už zapomněl.

Zdání ale klame.

Quinten nezapomíná nic.

I když to vypadá, že se rychle otrěpal, já ne. Pár hloupých děcek se mu snažilo fyzicky ublížit a pocit, jaký to ve mně vyvolalo, jen tak nezapomenu. Představuje další zářez do mého poznamenaného srdce.

V těch nejtěžších chvílích uvažuji nad tím, jestli se z ran stanou jizvy a vytvoří tím hradbu, kterou už nikdo neprolomí.

Některé dny po tom toužím.

Znovu se mi rozezní telefon. Shlédnu na jméno volajícího – Parker.

Srdce se mi sevře, ale hovor ztlumím. Teď se s ním ještě vypořádat nedokážu.

Parker Errien je osinou v zadku a důvod, proč jsme s Quintenem pořád zadlužení. Poznala jsem ho před pěti lety, když jsme se sem přestěhovali a on začal chodit s matkou.

Netuším, jak se s ním dala dohromady, ale nepřekvapilo mě to. Moje matka byla nádherná. Zdělila jsem po ní téměř všechno – dlouhé černé vlasy, pronikavé zelené oči, dlouhé nohy, silná stehna a široké boky. Když bylo třeba, dokázala snadno předstírat, že je bohatá, i když žádné peníze neměla. Muže k sobě vábila jako siréna a dokázala je uhranout jediným pohledem.

S Parkerem začala chodit téměř okamžitě po našem příjezdu. To, že ji tajně „pronajímal“ svým vysoko postaveným kamarádům, jsem se dozvěděla, až když zmizela. Tihle muži vyžadovali diskrétnost a byli ochotní si za ni připlatit. Na veřejnosti ale Parker Errien a Chantelle Paquetteová působili jako pár,

o kterém mluvilo celé město, a já měla poprvé pocit, že někam patřím. A to i tehdy, když na mě Parker začal ulpívat pohledem příliš dlouho a jeho ruce začaly zvědavě šátrat.

A když se máma vypařila, on zůstal. Jenom přesunul pozornost na mě.

Nelíbilo se mu, že ho nechala na holičkách a jeho „klientům“ teď nemá kdo zahřívát postel, a potřeboval, aby si někdo odpracoval peníze, za které si tuto výhodu předplatili. Takže já teď její dluhy musím splácet. Většina mé výplaty tedy končí v jeho špinavých prackách a Parker mi při každé příležitosti rád připomíná, že se bez něj neobejdu.

Po zádech mi přejede mráz. Zavrtím hlavou a obrátím se ke Quintenovi.

„Nemáš hlad, Quine?“ zeptám se a zabubnuju nehty o starý dřevěný stůl. Stojí za nic, stejně jako všechno ostatní tady. Vytáhla jsem ho z kontejneru před pěti lety, těsně potom, co jsem oslavila své devatenácté narozeniny, máma proti mně poštvala celé město a pak zmizela. Zbyl po ní jen vzkaz o sedmi slovech.

Končím. Ted' ho máš na krku ty.

Zvláštní. V patnácti letech zvládla porodit dceru, ale pořídit si ve třiatřiceti letech nechtěné miminko vykazující autistické sklony s jedním ze svých mnoha „životních partnerů“ už na ni bylo moc.

Ať si nasere.

Dotáhla jsem stůl domů a několik dní ho dezinfikovala tak, až mi prsty krvácely, ale mně na tom nezáleželo. Měla jsem zkrátka radost, že už s Quintenem nebudeme jíst na zemi, a byla jsem odhodlaná dokázat, že jsem lepší než naše podělaná dárkyně vajíček, která nás nemilovala natolik, aby projevila aspoň špetku snahy.

„Quine.“

Quinten nereaguje a mně se v útrokách rozlije hrůza. Nemůžu mu nabídnout míchaná vejce jako obvykle, protože jsem je právě spálila. Do prdele. Během posledního půlroku byla míchaná vajíčka to jediné, co ho dokázalo uklidnit a co byl schopen sníst k snídani. A uklidnit ho je to hlavní, o co mi jde.

„A co takhle vafle s čokoládou?“ Zeširoka se na něj usměje ve snaze ho zlákat. Mám za to, že ještě nějaké máme. Možná na nich bude námraza, ale to na chuti nic nemění.

Quinten zavrtí hlavou a mlaskne. „Co takhle vajíčka?“

Neptá se mě. Jen opakuje to, co slyšel.

„Dám si vajíčka,“ odpovím.

„Dám si vajíčka,“ zopakuje. „To zní dobře,“ dodá vlastní větu.

„Máš to mít, kamaráde,“ kývnu a hrdlo se mi stáhne. Budu muset zaběhnout k panu Brochetovi odvedle a o pár vajec ho požádat. Pan Brochet je plesnivý, nevrlý dědek, který nemá rád, když ho někdo obtěžuje.

Ale já za ním zajdu, protože jestli si Quinten přeje vajíčka, má je mít.

Cade

Parker Errien.

Slyšel jsem o něm ještě předtím, než jsem sem přišel. Můj nadřízený, biskup Lamont, ho zmiňoval často, a tak vím, že mě sem vyslali zčásti kvůli němu. Teď se s ním však poprvé setkávám osobně.

Je to vcelku přitažlivý muž se světlou pletí i vlasy, které již začínají šedivět. Sálá z něj nabubřelost a mně se sbíhají sliny z toho, jak rád bych jí ho zbavil. Před dvaceti minutami mi vpadl do kanceláře na konci chodby, jako by mu ležel u nohou celý svět. Což je nejspíš v tomto koutku vesmíru pravda.

Parker je majitel firmy Errien Enterprises, která vlastní sedmdesát procent podniků mezi Festivalé a sousedními městy. Jeho jméno zdobí téměř každou významnou budovu ve městě. Samozřejmě je nechutně bohatý, přátelí se se starostou i s jedním z největších sponzorů katedrály, takže je to vlastně takový místní král.

Který má pod palcem i mého nadřízeného, biskupa Lamonta.

Já však cítím, jak z jeho duše číší zlo, což mě přivádí k myšlence, čeho je takový muž schopný, aby ho z trůnu nikdo

nesesadil. Kolik lidí podplácí a jakých hříchů je ochotný se dopustit?

Těžko se mi věří tomu, že mě sem skutečně povolali kvůli tomu, abych město napravil. Předpokládám, že Parker na mě pohlíží jako na dalšího pěšáka, kterého bude moct ovládat.

Koneckonců, můj předchůdce, otec Clark, se těsně před smrtí vyjádřil jasně. Zaslechl jsem ho, když volal biskupovi Lamontovi a rozzuřeně si stěžoval, že Errienovi neslouží a sklánět se bude jedině před Bohem.

Parker bude velmi zklamáný, až zjistí, že jsme v tomhle zajedno.

„Tak vy prý jste ze staré školy,“ prohlásí Parker a změří si mě pohledem.

Sedím za velkým stolem z ořechového dřeva, ruce mám sepnuté pod bradou a rukama se opírám o opěrky polstrovaného křesla.

„Dokonce prý trochu upjatý,“ pokračuje.

Stále mlčím.

Parker se zamračí. „Umíte anglicky, pane Frédéricu?“

Nakrčím obočí. „Záleží na tom, zda je toho dotýčný hoden, *monsieur* Errien.“

Parkerův výraz potemní. Usadí se a roztáhne nohy. Určitě se domnívá, že tím, jak ležérně se chová v *mé* kanceláři a předstírá, že mu patří, dává najevo svou převahu, ale dokazuje tím akorát to, že neví, co si počít s pérem mezi vlastníma nohama.

„To je nějaká katolická záležitost?“ rýpne si. „Knězi, co si myslí, že jsou dokonalí?“

V čelisti mi škubne sval. „A k jakému náboženství se hlásíte vy, *monsieur* Errien? Předpokládal jsem, že právě ke katolictví.“

Parker prudce nazdvihne obočí. „Samozřejmě že ke katolicství.“

S brouknutím se postavím, obejdu stůl a zastavím se až těsně u něj. Parker musí zaklonit hlavu, aby mi viděl do očí.

„Jsem zbožný muž, *monsieur* Errien, což znamená, že si jsem své nedokonalosti palčivě vědom,“ upozorním ho. „Ačkoli mám ve zvyku odpouštět věci, které by méně velkorysý člověk jen tak nepřešel, myslím, že v zájmu našeho budoucího... vztahu bude lepší, když si nastavíme hranice.“

„Souhlasím.“

„Výborně. Já začnu.“ Usměju se. „Nezáleží mi na penězích, které kolem sebe rozhazujete, ani na tom, kolik lidí se vám klaní a uctívá vás kvůli nim jako nějaké falešné božstvo. Vyžaduju respekt a nic jiného nestrpím.“

Parker hlasitě zaskřípe zuby. „Nápodobně.“

Tiše se zasměju a nakloním se blíž, až ho zalije můj stín. „U mě v kanceláři, na svaté půdě se nebudete chovat arogantně ani naznačovat, že má víra je k smíchu. Zde, v této budově, vládnu já.“

„Tu pozici jste získal jen díky mně,“ odsekne Parker. „Nemáte tušení, čeho jsem schopný.“

Narovnám se, uhladím si černou košili a opřu se o kraj stolu. „To je pravda. Církev vám je za vaše štedré dary neskonale vděčná. Jsem si vědom, že jste se s otcem Clarkem ohledně očisty ulic Festivalé neshodli, a tak navrhuji, abyste se na chvíli zamyslel, sáhl si do svědomí a projevil patřičný vděk, že já jsem vaše prosby vyslyšel a rozhodl jsem se vám pomoci.“

Parker si odfrkne, ale já si všimnu, jak nepatrně svěsí ramena a arogance ho opustí, stejně jako když člověka opustí předstírané sebevědomí, jakmile druhý získá převahu.

„Rozumíme si?“ zatlačím na něj.

Místo odpovědi krátce přikývne a mně se ústa roztáhnou do úsměvu. Mlčím tak dlouho, až se mu nepříjemné ticho zabodne do kůže a on se začne ošívát.

„Odkud jste říkal, že jste?“ zeptá se nakonec.

„Neříkal.“

„A jak dlouho už působíte jako kněz?“

„Dost dlouho.“

Naškrobený límec kolem krku mě při jeho otázce zaškrábe a já si odkašlu.

Parker zamručí, silnými prsty zabubnuje o dřevěnou opěrku křesla a v očích se mu objeví záhadný, vypočítavý výraz.

Nejspíš jsem se k němu neměl chovat tak hrubě, ale tohle místo, tohle město, mě vyvádí z míry. Jsem podrážděný a každou chvíli můžu vybuchnout.

„Mám pár návrhů pro vaše nedělní kázání,“ změní Parker téma.

Naježím se.

„Nic jiného bych ani nečekal,“ odvětim a mávnu rukou směrem ke dveřím. „Bohužel, práce volá, a tak nemám čas si je vyslechnout. Pokud se chcete vyzpovídat, k dispozici je vám náš vikář, otec Jeremiáš.“

Parker vyskočí na nohy, zapne si sako a napřáhne ke mně ruku. Podnikatel každým coulem. Shlédnu k ní, ale nepotřesu si s ním. Urazil mě a já mu pobyt zde v katedrále nehodlám usnadňovat.

Dnes ne.

„Vy a já se zase tolik nelišíme,“ přemítá. „Zastáváte tu sice určitou pozici, pane Frédéricu, ale doporučuji vám, abyste nezapomínal na to proč.“

„Vykání nebude třeba, Parkere.“ Usměju se. „Prosím, pro tebe jsem otec.“

Parker zatne čelist, ale přikývne. „Hezký den, otče.“

A potom odejde.

Pomalu vydechnu a nakloním hlavu na stranu. V uších se mi rozezní ostré křupnutí, napětí poleví a vystřídá ho úleva. Usednu zpátky za stůl, zvednu propisku a začnu jí rytmicky ťukat do stolu. Pohled přitom nespouštím ze dveří, kterými Parker před chvílí prošel. Neměl jsem ho tak dráždit. Měl jsem držet jazyk za zuby, usmívat se a nechat ho při tom, že veškerou moc má on.

Něco mi na něm ale nesedí. V očích se mu zračí temnota, která mi připomíná mou minulost. Stejná halila pohled sestry Agnes, když mě bila domodra.

„Cade Frédéricu!“ zavřeští sestra Agnes a její hlas se odrazí od betonových stěn jídelny.

Přikrčím se za nejdelším stolem vzadu, pokusím se skrýt v rohu a splynout se stíny. Snad si mě nevšimne. Jestli mě najde, čeká mě výprask opaskem, a já jsem se ještě nevzpamatoval z minulého týdne, kdy jsem ukradl hračku tomu novému klukovi. Tentokrát jsem nic neprovedl.

Nic tak hrozného.

Kroky se přibližují, a tak sjedu níž, lehnu si na břicho a snažím se splynout s podlahou. Oči mám na stopkách, a když spatřím prosté černé boty, srdce mi vyskočí do krku. Sestra Agnes přejde blíž a mně se s každým krokem žaludek svírá víc a víc. Měl jsem se ovládnout a ty talíře v kuchyni nerozbíjet. Přepadnou mě výčitky svědomí.

Když já jsem cítil takový... vztek. A potřeboval jsem mu dát průchod.

Kroky se zastaví před stolem, pod kterým se ukrývám. Sestra Agnes si dřepne, až jí křupne v kolenou. Má na sobě hábit, který jí ještě přidává na děsivosti.

Sestra Agnes našpulí rty. „Koukej vylézt, okamžitě.“

Žaludek se mi propadne. Vylezu zpod stolu, sklopím hlavu a ruce sepnu za zády, neřeknu však ani slovo. Nerad s ní mluvím anglicky, protože se pokaždé zakoktám a nedokážu se vyjádřit. A kdykoli se spletu, potrestá mě dalším výpraskem.

Sestra Agnes přistoupí blíž, hrubě mě popadne za ucho a otočí jím, jako by mi ho chtěla urvat. Syknu, ale ze zkušenosti vím, že nemá cenu se bolesti vzpírat.

„Vidím, že jsi zase nadělal nepořádek, chlapče. Dělaš jen problémy. Viš, kolik peněz jsi nás stál tentokrát? Tolik jídla a všechno teď leží na zemi. Takové škody způsobené pětiletým hochem.“

„Je suis désolé,“ zamumlám.

Sestra mi zkroutí ucho ještě víc. „Anglicky, chlapče.“

„O-omlouvám se, sestro. Omlouvám se,“ vykoktám.

Sestra Agnes mě pustí a mně se po celé levé straně tváře rozlije bolest.

„Co tě k tomu vedlo tentokrát?“ shlédne na mě opovrhovačně.

„Pro Andrého se vrátili rodiče.“

Sestra Agnes si založí paže na hrudi. „A to tě rozčítlo?“

Přikývnu. Vzbudilo to ve mně hněv. A žárlivost. „Oui.“

Sestra si povzddechne. „Nemůžeš za to, Cade. Jsi posedlý,“ prohlásí.

S polknutím znovu přikývnu. „Já vím.“

„Tak pojď.“ Chytne mě za paži a dotáhne mě skrz jídelnu do kuchyně, kde podlahu pokrývají střepy z talířů a rozházené jídlo. Nechá mě stát uprostřed a dojde si pro velkou, dřevěnou vařečku.

Potom se vrátí ke mně, nakloní se blíž a zahledí se mi do očí. Trvá to jen okamžik, ale já bych přísahal, že se jí rozšíří zorničky

a její oči prostoupí temnota. Ramena se mi napnou a v ústech mi vyschne.

„Dříme v tobě netvor, chlapče. A Bůh si přeje, abych ho z tebe vytloukla.“

*

S povzdechem se vrátím do přítomnosti a shlédnu na kalendář, který zabírá většinu prázdného místa na stole. Seznámit se s farností, setkat se se svým učedníkem, otcem Jeremiášem – seznam úkolů mi připomene, že mou povinností je stát se součástí tohoto místa. Mým posláním je přivést místní lid zpátky k víře, očistit Festivalé od hříchů a navrátit mu počestnost.

Už teď je mi ale jasné, že nic z toho dnes nesplním.

Místo toho se vydám za Parkerem. Člověk, který našeptává biskupovi a táhne z něj korupce, mě totiž velmi zajímá.

Amaya

Na konci Carnival Street vystoupím z autobusu, zajdu za roh a zamířím ke Kapli, striptýzovému baru, ve kterém tančím už tři roky. Nad zlatým neonovým nápisem poblikává nalomený, zářivě fialový kříž. Jako maják, co k sobě láká místní zvrhlíky.

Bar se nachází o dvě města dál, v Coddington Heights, asi hodinu od Festivalé. Leží dost blízko, abych se do něj dokázala dopravit, ale zároveň dost daleko, abych se nemusela moc bát, že mě tam někdo pozná.

I když se za to, co dělám, nestydím. Vlastně naopak. Nemůžu jen riskovat, že Peter zjistí, kde pracuju. Pokud na to přijde, o práci mě připraví, jen abych na něm byla závislá ještě víc. A to se mi řešit nechce.

Navíc exotický tanec zbožňuju.

Líbí se mi, když tančím, jako bych byla štětec a ocelová tyč prázdné plátno, a divákům se v očích zračí chtíč. A hlavně ráda využívám svou sexualitu a ždímu z diváků peníze. Když na konci večera počítám a rovnám bankovky, proudí mnou radost, a i když trvá jen chvíli, ksakru připomíná úspěch. Muži na mě

pohlíží jako na předmět sexuální touhy, co si pamatuju, protože puberta u mě nastoupila brzy. To mi jen ukázalo, že pokud lidem základní instinkt napovídá, že je dívka hezká, na jejím věku jim nesejde. To je jeden z mnoha důvodů, proč je matka kráva. Byla to zahořklá ženská, která se nejenom nezvládla postarat o nechtěného autistického syna, ale také nedokázala překousnout, že má obdařenou dceru, za kterou se všichni otáčejí.

Když si mě všímali náhodní kolemjdoucí, jen ji to popudilo. Zato když jsem upoutala i ty, které si přivedla k nám domů, začala žárlit.

Jako malou mě jejich narážky a chlípné pohledy děsily. V devatenácti letech, když jsem se musela postarat o sebe i o Quintena, jsem si však uvědomila, že skutečnou moc mají ženy, i když si to většina z nich neuvědomuje. Naučila jsem se, jak to, co mi bylo dáno, využít jako zbraň, a chopila jsem se otěží. Alespoň tam, kde můžu.

Hlavně proto s nikým nechodím. O muže nemám popravdě sebemenší zájem. Celý svůj život jsem u matky sledovala, co se stane, když se člověk s někým sblíží, a pokaždé to dopadne stejně.

Zamilované pohledy, pobláznění, během kterého člověk nemůže jíst ani spát. Květiny a dárky. „Tentokrát už to vyjde, zlatíčko. On je ten pravý.“

Potom přijdou ostrá slova, zahořklé hádky, začnou padat rány. Nocí se nese pláč a z dcery se najednou stává matka.

A nakonec prázdno. Balení a odjezd jako výsledek prozření, že muž, do kterého jste se zamilovali, není tím, kým jste si mysleli.

Moje matka měla vždycky kočovnou povahu a nikdy nezůstala na jednom místě tak dlouho, aby stačila zapustit kořeny. Jakmile už to hrozilo, vyrvala je ze země a ze mě se stalo

nešikovné zavazadlo, které s sebou vláčela, zatímco hledala to, co se jevilo mimo dosah.

Zajímalo by mě, jestli po tom pátrá i teď, bez nás.

Nejpravděpodobněji se předávkovala nebo ji zabil její údajný milenec a teď leží mrtvá někde v příkopě.

Když jsem byla malá, hrála jsem si na ztracenou princeznu, kterou unesli z hradu a teď ji přemisťují z místa na místo, aby ji nenašli smyšlení rodiče, kteří ji mají rádi jaksepatří. Představa, že se mě někdo zoufale snaží najít, mě uklidňovala. Jak jsem dospívala, přestala jsem se spoléhat na svou představivost a místo toho pozorovala matku. Abych byla připravená.

Její návyky se nemění, stejně jako víra.

Jakmile její úsměv povadnul a květiny vystřídaly sáčky s le-dem, věděla jsem, že nastal čas jít.

Chantelle Paquetteová nedokázala bolest ani své domnělé partnery snášet donekonečna, a tak se s námi uprostřed noci vždy vykradla pryč, jako když se vězni protahují skrze mříže. Do dalšího města. K dalšímu muži. Její rodičovské dovednosti se tím však nijak nezlepšily.

Ať se nám to líbí, nebo ne, každá zkušenost nás nějak poznamená a ze zkušeností, které jsem získala s ní, se staly cenné lekce.

Poučila jsem se, že nemá smysl zapouštět kořeny, když se pak člověk nemůže starat o půdu.

Na základě toho, co mně samotné od matky chybělo, jsem se naučila, jak se starat o bratra.

A především jsem zjistila, že když mi někdo vyzná lásku, nesmím mu věřit, protože každý člověk má rád především sám sebe.

Navzdory tomu všemu, navzdory tomu, že jsem tomu tolikrát přihlížela, by mě nikdy nenapadlo, že nakonec opustí i mě.

Když se ale narodil Quinten, všechno se změnilo.

Zaplaším tu vzpomínku. Já *nikdy* nebudu jako ona.

Pod ošuntělými, černými kotníkovými teniskami křupe šterk, když přecházím přes parkoviště ke klubu. Dojdu k zadnímu vchodu určenému pro zaměstnance, na sobě legíny, kšiltovku a volnou mikinu, ve které se úplně ztrácím.

Venku stojí Benny, jeden z vyhazovačů, nad hlavou mu svítí žlutá lampa a vrhá na zem stín jeho statné postavy a kudrnatých vlasů. K vidění tady toho moc není, kromě zadní uličky, kam nedohlédnou venkovní kamery a která vede na hlavní ulici, a tak tu většinou někdo stojí a dohlíží na to, aby se nic nestalo.

Benny na mě kývne, uhne stranou a otevře mi dveře.

Než za mnou dveře zapadnou, usměju se na něj na výraz díky. Zamířím chodbou do šatny a pod teniskami mi vrže naleštěné linoleum.

Za toaletními stolky sedí ostatní tanečnice, upravují si make-up mezi vystoupeními nebo se teprve chystají. Většinu z nich znám od vidění, ale tím to hasne. Na ulici bych je nejspíš nepoznala a stejně se s žádnou z nich nepřátelím.

Nesnažila jsem se s nimi seznámit. Nepřišla jsem se sem bratříčkovat.

Quintenova terapie je drahá. Když si k tomu připočtu astronomické částky za pojištění, elektriků a všechno ostatní, musím šetřit, kde se dá. Tyhle ženy představují konkurenci, i když je tak vnímat nechci. Většina z nich jsou blízké kamarádky a já po takovém přátelství taky toužím.

Já mám blízko jediné k Dalie, ale ta už tu nepracuje.

A tak se snažím zůstat neviditelná a soustředím se na to, na čem záleží.

Odložím batoh do jedné malé šedé skříňky, která stojí u zadní stěny, a zacvaknu zámek, aby mi nikdo nic neodcizil.

Když se otočím, do šatny akorát vchází majitel klubu Phillip a míří za některou z ostatních dívek. Krátce na něj mávnu.

Ze všech mužů, které jsem kdy poznala, mi Phillip připadá nejsnesitelnější. Zaměstnal mě v době, kdy mě všichni odmítali, a když jsem chtěla přestat pracovat jako servírka a naučit se tancovat u tyče, domluvil mi lekce s Daliou a sám je zaplatil. Předstíral, že to dělá z dobroty srdce, ale já nejsem naivní. Víím, že ve mně spatřoval potenciál a výhodnou investici. Tak či tak si toho vážím. Z tance u tyče se stalo mé útočiště. Navíc mi umožnil využívat jeho prázdné studio na druhé straně města, a tak v něm tančím, kdykoli mám volno, a tahle možnost má sama o sobě cenu zlata.

Zatímco si nazouvám boty na podpatku, prohlížím si ho. Phillip není vyloženě přitažlivý. Má krátké, nagelované blondaté vlasy, světlou pleť a bahnitě hnědé oči. Má nevýraznou čelist, ale je svalnatý. Jsem ráda, když se s mužem cítím v bezpečí, ale zároveň mu nejsem vydaná napospas.

Jak jsem řekla, mám ráda věci pod kontrolou.

Phillip kolem mě projde, aniž by mi věnoval jediný pohled, dojde k jedné z tanečnic a zazubí se na ni. Při tom pohledu pocítím náznak žárlivosti. Ne proto, že bych toužila po jeho pozornosti, ale protože všichni v klubu působí jako sehraná parta a já si připadám vyloučená. Stejný pocit mám i ve Festivalé.

Zatnu zuby, v duchu si vlepím facku a usednu za toaletní stolek.

Je čas, aby se z Amayi stala *Esmeralda*.

*

Za dvacet minut jsem hotová. Vlasy černé jako noc jsem ukryla pod rudou paruku, která mi sahá až k pasu a na místě ji drží páska s vlásenkami. Nasadila jsem si fialové kontaktní čočky, výrazně jsem se nalíčila a nasadila si dlouhé, třpytivě řasy, které mě šimrají na tváři při každém mrknutí. Jakmile DJ ohlásí můj příchod, vstoupím na hlavní pódium a proměním se ve zcela jiného člověka.

Když tančím na vyvýšené platformě, svíjím se kolem tyče, pomalu se svlékám a erotika se mísí s uměním, připadám si sexy. Představuju si, že se z mého těla odmotává červená, tepající stuha, která k sobě přitahuje pohledy ostatních, a především jejich peníze.

Nechám se pohltnout okamžikem, všechny mé myšlenky odplují a veškeré obavy a problémy se vypaří. Být středem pozornosti s sebou nese moc, která se mi rozlévá končetinami, svíjí se kolem mého polonahého těla a dodává mi sebevědomí a smyslnost.

Pak však opar otupělosti cosi prořízne a mě zalije vlna horka. Otevřu oči a zahledím se do obecenstva.

Pohled mi padne na tmavou mužskou postavu v zadním rohu, za plyšovými pohovkami a stoly. Srdce se mi zastaví. Muž se opírá o zeď, ruce má vražené v kapsách a sleduje mě. Nic víc nevidím – poznám jen, že je mnohem vyšší než ostatní a tvář ukryvá pod krempou staromódního černého klobouku jako nějaký mafián z dvacátých let minulého století. Zbytek jeho těla halí stíny. A mně je nějakým záhadným způsobem jasné, že to on ve mně vyvolal horkost a rozhodil mě.

Potřesu hlavou a odvrátím se. Ten pocit se mi nelíbí. Místo toho pohlédnu na dychtivé tváře diváků přímo před pódium. Natáhnu ruku, chytím se tyče, sklouznu po ní dolů do podřepu a vyzývavě roztáhnu nohy.

Přímo přede mnou stojí podsaditý muž s ulíznutými blondatými vlasy a špičatým nosem. Když poznám, o koho jde, žaludek se mi prudce sevře. Vyvede mě to z míry, zapotácím se a nepatrně mě píchne v kotníku.

Parker Errien.

Kurva. Kurva. Kurva. Zmocní se mě panika a zpotí se mi dlaně. Narovná se a pokračuju v tanci, ale prsty mi kloužou, a tak působím nemotorně a nejistě. Zatnu zuby, v rychlosti provedu pár posledních kreací, a jakmile píseň skončí, kvapem z pódia sesbírám kousky oblečení a pár bankovek a odkulhám pryč. Zastavím se až v zákulisí, kde se s třesoucíma se nohama opřu o stěnu. Teprve tehdy se nadechnu a dovolím si přemýšlet.

Řekla bych, že mě nepoznal, ale panebože...

Co tu ksakru dělá?

Jakmile se mé srdce uklidní, vyhlédnu z chodby na hlavní pódium. Má mysl se hemží otázkami a obavami. Je riskantní teď nabízet soukromá vystoupení, protože vážně nechci, aby mě poznal, ale touha po přivýděлку nakonec zvítězí.

Navíc pokud k tomu dojde, zkrátka mu vysvětlím, že peníze potřebuju i kvůli němu. Když si ale představím, jak by to dopadlo, zašklebím se. Nejspíš stejně jako posledně. Dva měsíce předtím jsem zachránila kočku, Quinten si ji zamiloval, a když jsem Parkerovi oznámila, že nehodlám splácet matčin nesmyslný dluh, kočku zabil, usekl jí hlavu a doručil nám ji poštou. Celý týden jsem pak nacházela další části těla – byly schované ve ventilaci, pod skříní nebo za postelí.

Do krku mi vystoupá žluč, protože si vzpomenu, že Parker je mnohem nebezpečnější, než jsem si namlouvala. Tváří se sice jako podnikatel, ale to je jen špička ledovce. Kdykoli může vtrhnout k nám domů a já ho nebudu mít jak dostat pryč.

To mi dokázal o měsíc později, když se rozhodl vzít si to, po čem toužil, bez mého svolení.

Představím si, co by mi mohl udělat příště, až se s ním rozhodnu přít, a v ústech mi vyschne.

Zhluboka si povzdychnu, narovnáám ramena, zatřesu hlavou, až mě uprostřed zad polechtají umělé rudé vlasy, a zamířím zpátky na pódium. Budu se jen muset držet na kraji, kdybych se potřebovala schovat.

Jsem tak ponořená do úvah, že se proberu, až když zezadu na krku ucítím horký dech, ze kterého mi naskáče husí kůže, a zaslechnu hlas tak hluboký a autoritativní, že rozechvěje i mé kosti.

„Zdravím, *petite pécheresse*.“